

NŐK VILÁGA

AZ UNITÁRIUS KÖZLÖNY MELLÉKLAPJA

Főmunkatársak:

Fanghné Gyűjtő Izabella, Perczelné Kozma Flóra, Raffajlma

A magyar nőkhöz.

Lapunk olvasói mindegyig magyar nők. Ha háboru ütne ki, mindenik könnyével áztatná fiát, férjét, testvérét és készítené sebökre a kötést.

Ne várják a vért ontó háborút magyar nők. A háború kiütött már régen. Vérünket, vagyonunkat, kenyerünket, becsületünket, mindenünket pusztítja, jobban, mint a török, vagy a tatár.

Ilyen rettentően gyilkos háboru nem rendezhető fegyverrel, mert a fegyver zajt csinál, vért ont és ellenállásra bátorít. Aki kardot lát, kardot ránt. De ebben a most dúló háboruban nem villog a kard, nem üvölt az ellenség, hanem csöndes, szelid kopogás után nyílik az ajtó, hajlong egy jól kiöltözött idegen és ha nem is ékes, de érthető magyar nyelven hadar, hebeg és ajánl mindent, ami kell a házi szükségre, a konyhára, a gyermekekre, a nagyságos urra, önagyságára és a leendő „szép“ menyasszonynak.

A „fizetés“, oh az mellékes. „Kérem, csak tessék ezt az egyszerű, rövid nyilatkozatot aláírni.“

Az üzletben talán másképpen van? Az asszonyosság elválogat egész óra hosszat s ha véletlenül, vagy divatból megkérdezi, hogy „magyar ipartermékek-e“, a kereskedő zavarba jó és azzal menti magát: „nem méltóztatott magyar iparcikket parancsolni.“ „Nó de miután már kiválogattam, hadd maradjon!“

Vegyük csak számba tisztelt hölgyek a szalonban, az ebédlőben, s a többi szobában *mi készült Magyarországon az összes házi berendezésből?* Ugy-e, hogy egy tizedrésze sem? Ugy-e, hogy már a cipőt is az üzletből veszik? A fiuk kalapja, ruházata? Talán hazai? A székely leány köténye, selyemkendője, köntöse? Talán sepsiszentgyörgyi? Csésh, vagy másféle osztrák, éppen csak nem magyar, nem házi ipar!

Igaz, hogy minden mutatós egy-két napig, de azután kopott,

feltos, lyukas és oly csunya lesz, hogy egy pár hónap mulva nem ér semmit.

Hát ez a legnagyobb foku *öngyilkosság* kedves nők! Ez *hazaárulás*. Ez szégyenletes gyávaság!

Ne zúdítsák rám haraguk nyilait. Ne mondjanak igaztalannak, se kiméletlennek. Inkább hallgassanak meg és értsenek meg.

Hazaáruló, aki idegen portékát vesz, mikor hazait vehetne, mert pl. az osztrák olyan ellenségünk, aki már négyszáz éve belekergett minden háboruba, megfosztott nyelvünktől, egykor virágzó iparunktól, alkotmányunktól, vallásunktól, iskoláinktól, templomainktól, hazánktól, becsületünktől, pénzünktől, földünktől. Mindent elvett, soha semmit sem adott, csak hitvány portékáját drága áron, hogy azután megvegye a búzáinkat olcsó áron, vagy ahogy neki tetszik.

Ilyen nyilvánvaló pusztítást vitt és viszen végbe közöttünk legnagyobb ellenségünk. És ő a világ előtt szidalmaz, rágalmaz, gyaláz, barbárnak, műveletlennek mond. Idehaza ellenünk büjtogatja ellenségünket. Ne kérdezzétek Petőfivel:

Te rác, te német, tót,
Horvát, oláhság,
Mit marjátok mindnyájan
A magyart?

Ne, mert tudjuk, hogy a jó szomszéd uszítja ellenünk. No, kedves nők, többet is akartok tudni? Tudjátok mi történt Hunyady Lászlóval, midőn harmadszor sújtott rá a bakó?

Kifolyt vére.

Ez történik velünk és hiszitek-e, hogy ti a magyar nemzet vérző sebeit nem kötözték, hanem növelték s újakkal szaporították?!

De legyen elég a kétségbeejtően szomorú dologból. Mikor látjuk, hogy gyermekünk megsebezte magát, nem jajgatunk, hanem segítünk. A haza, ez az édes anya sebeibe majd, hogy bele nem hal. Jöjjetek segíteni!

Ime jön a legszebb családi ünnep a *karácsony*! Tegye szívére kezét mindenki s tegyen szent fogadást, hogy *a karácsony szép ünnepét nem rontja meg ellenségtől került portékával*. Ha nincsen készletben, követeljétek, várjátok meg s addig járjatok a régiben, de egy fillért is ki ne adjatok az ellenségnek.

A papír, melyen szerelmes levelet ír a leány, a cukor melylyel a gyermek kávéját édesíti az anya, a pohár, melyből kínálsz vendégedet, a szék melyre ülteted barátodat, a nyakkendő, melyet fiadnak adsz karácsonyra, a gyertya, melyel világítod szobádat, mind magyar és csakis magyar legyen!

Ezt parancsolja a haza jövője, ezt a nép boldogsága, ezt a mindnyájunk boldogsága!

Ne hidjünk az *olcsóság* ürügye alá rejtett hazugságnak, hiszen *csak azért olcsó, mert rossz!*

Lapunk olvasói jó magyarok voltak eddig is, de ezután legyenek még jobbak. Ne feledjék egy pillanatig is, hogy magyar hölgynek születni szép és nagy gondolat!

B. Gy.

A csetneki csipkéről.

Az országos mozgalomban, mely az utóbbi években a hazai ipar pártolására, föllendítésére keletkezett, jelentékeny hely jutott a csipkekészítésnek. Rengeteg pénz vándorol ki hazánkból csipkéért, amely ősidőktől fogva kedvenc ruhadísz a nőknek, milliókra megy a legtöbbször selejtes, gyári csipkéért külföldre kihurcolt pénz, de hát csipke kell, csipke nélkül a nők el nem lehetnek.

Ezért több hazafias érzelmű magyar nő kezdte azon törni a fejét, hogyan lehetne azt a sok, külföldre szivárgó pénzt itthon tartani, a csipkekészítés által a nép szegény leányainak a kezébe kenyeret adni és ezzel őket a mindinkább, mondhatni ragályszerűleg terjedő kivándorlási vágytól megmenteni.

E szerint a hazai csipkekészítésnek három nagy és nemes célja van, a külföldre kivándorló magyar pénz itthon tartása, a nép leányainak jövedelmező foglalkoztatása s a kivándorlás csökkentése.

Elsőnek a legmagasabb születésű urnőt említem, Izabella főhercegnőt, aki Pozsonyban együletet tart fenn női kézimunkák, főleg csipkék terjesztésére. Felkutatta a női munkákkal már régiebb idők óta foglalkozó felvidéki nép régi himzéseit, csipkéit és ezek nyomán újakat készíttetett és készíttet folyton munkásnőivel, azoknak kellemes, könnyű munkát és szép jövedelmet szereve.

Egymásután támadtak aztán a gyönyörű halasi, solti és legutóbb a csetneki csipkék, amelyekről most épen azért akarok bővebben megemlékezni, mivel jelenleg Kolozsvárt nagyban foly a csetneki csipke tanulása.

Ugyanis két lelkes magyar honleány, a Szontagh nővérek, kik, mint csetneki lakosok látták az ottani nép szegénységét, a mely kiváltképen akkor emelkedett igen magas fokra, mikor a kormány az azelőtt oly híres csetneki dohány termesztését betiltotta és soká gondolkodtak azon, minő háziipar meghonosításával segíthetnének ezeken a szomorú állapotokon. Ez időben történt, hogy egy unokanővérük Párisból, ahova mulatni ment, gyönyörű

írlandi csipkéket hozott magával. Mikor ezeket a csipkéket a Szontagh nővérek meglátták, rögtön megszületett agyukban a csetneki csipke terve. A horgolásból készült írcsipke nyomán magyar motívumok után kutattak s ezekből szebbnél-szebb mintákat összeállítva, maguk készítettek egyelőre igen szép csipkéket, melyeket a többi csetneki hölgyeknek bemutatva, egyület alapítottak, egyesült erővel és az első felszólításra 42 tanítvánnyal fogtak a csipkekészítéshez.

A munka pár hónap alatt annyira haladt tökéletességben, hogy a csipkékből kiállítást rendezhettek Budapesten az iparművészeti múzeumban s a művészet és művelődés nőegyesületében. A csipke mindenütt feltűnést keltett s mind többen-többen jelentkeztek a tanfolyamokra, melyeket a lelkes nővérek ingyen, csakis a nép jólétét tartva szemük előtt, tartottak nemcsak Csetneken, hanem Budapesten is, ahol barátnőikben önzetlen, áldozatkész segítőkre találtak. Így ott is számosan foglalkoznak a csipkekészítéssel s már a 14 éves lánykák is megkeresnek naponta egy, a felnőttek 2—3 koronát.

Szontagh Aranka, aki valódi tervező lángész, folyton alkotja az újabbnál-újabb mintákat, mindig maga előtt tartva a magyar stíl eszméjét, hogy a csipke speciálisan magyar maradjon.

A kész munkát azonnal készpénzben fizetik és aztán értékesítik itthon és a külföldön s az már akkora forgalomra tett szert, hogy havonként 2000 koronára is vásárolnak csipkét.

Eddig Csetneken kívül Kecskeméten és Budapesten készült a legtöbb csipke. Most, a kolozsvári nőiparegylet felszólítására, a Szontagh-nővérek hozzánk is ellátogattak, magukkal hozva egy barátnőjüket, Mudrony Irént, hogy itt, a nőiipariskolában egy tanfolyamot tartson. Ez első tanfolyamra annyian jelentkeztek, hogy nem bírta mind felfogadni s az elsőnek a befejezésével, melyben 150-en vettek részt, újat kellett nyitnia.

»Magyar leányok, magyar hölgyek!« Így szólt a buzgó Szontagh Erzsébet felszólítása, »védjük meg a munkával foglalkozó nők érdekét! S tanuljuk megbecsülni a magunkét, a magyar készítményt. Mert az érette kiadott pénz a Haza földjén termékeny talajra talál s áldást hoz nemcsak annak, aki kapta, de visszatérülhet kamatostól ahoz, aki adta.«

»Gyöngé női kezek munkájával nagy és hatalmas dolgokat érhetünk el az általános jólét terén, ha szívünk igaz érzésével törekszünk a cél felé.«

»S ma mindenki keblében él a honszeretet, mindnyájan arra törekszünk, hogy legalább egy homokszemmel járuljunk hozzá azon magas építményhez, amely egykor egy szabad és boldog ország dicsőségét fogja hirdetni.«

Sokak komoly és helyes akaratának minden akadály kitér az utjából! S a nemzeti cél érdekében küzdő magyar nőket megsegíti a magyarok Istene is!»

Ez olyan szépen van megírva, hogy szinte rosszul esik még valamit utána tennem. De mégis szükségesnek látom elmondani, hogy miért hoztam fel tulajdonképpen a felsoroltakat a »Nők világában«.

Valjon nem találna-e követőkre nálunk is a fennevezett derék honleányok példája? s a vidéki asszonyok a saját hatás-körükben nem tudnának-e valamely háziiparágot meghonosítani?

Mindenfelől panaszokat hallunk a gyakori kivándorlás ellen. Valjon nem lehetne-e ennek gátat vetni azáltal, hogy a népek munkát és ezzel jólétet teremtsünk?

Nézzünk csak körül, valjon vándorol-e ki Kalotaszeg népe? ha nem, nincs-e benne elvitázhatatlan érdeme Gyarmathy Zsigánénak, aki a varrottas első terjesztőjeként felhívta a közfigyelmet erre a szép munkára, Kalotaszeg népére s annak munkája után tisztességes megélhetést biztosított?

A mi népünk leányai különös kézi ügyességgel vannak Istentől megáldva, csak nem tudják, mely irányban érvényesítsék ügyességüket.

Vidéki birtokos asszonyainkhoz, papnéinkhoz, paplányainkhoz, tanítónőinkhez fordulok tehát, ismerjék ki a környezetükben élő nők, leányok ügyességét, gondolkodjanak rajta, mely irányban lehetne azt érvényesíteni? Teremtsenek újabbnál-újabb háziiparágakat, honosítsák meg a maguk körében s higyjék el, nemcsak hazafias dolgot cselekszenek, hanem Istennek tetsző cselekedetet is művelnek vele.

Fanghné Gyújtó Izabella

A bájos nő.

Inkább azt mondhatnók, hogy bájoló, mert bizonyos, hogy olyan nőt tartunk bájosnak, aki el tud bájolni, meg tud bűvölni mindenkit. S a bájosság nem is lehet valami nagyon nehéz dolog. Az éneklés, zongorázás, hegedülés is olyan könnyű, mintha mindenki egyszerre és azonnal meg tudná csinálni. A bájosság is egészen magától jó s éppen ebben rejlik a titka. De még sem ebben, hanem abban, hogy az a nő, akit bájosnak nevezünk, megérezi, hogy kell beszélni az emberekkel. Ő kitálálja, mit éreznek, mire vágnak, s aztán úgy beszél, hogy a szavaiból, a szeméből, az arcából ki lehet olvasni, hogy ő mily jó, mily szíves, mily kedves, s mily önzetlen.

A bájos nő fölébreszti a bizalmát, de meg is becsüli, nem követel semmit a barátságáért, de mégis érezteti, hogy nélküle nem volnának olyan boldogok.

Bájosságát mindenek fölött az adja, hogy ő mit sem tud arról, hanem úgy mozog, úgy cselekszik, mintha semmi különöst nem mivelne, holott mindenkit boldoggá tesz s az életet megfűszerezi és könnyebbé teszi, valahol csak megjelenik.

A Channing leányiskola Londonban.

Miután most már egészen közéről vagyunk érdekelve egy kevéssel több szót ejtünk erről a londoni iskoláról.

Először is jöjjünk tisztába a névvel. Channing Ellery Vilmos, az amerikai nagylelkű pap nevééről van elnevezve. A Sharpe nővérek, főképpen 1886-ban egész lelkét azzal a gondolattal foglalta el, hogy az unitárius papok leányainak jó tanítást biztosít.

London északi részében Highgaten, ahol ezelőtt 30 évvel még park volt, egy szép helyet megvásárolt, arra kényelmes épületet emeltetett. Nemcsak tanuló-, munka- és játszótermek, hanem hálósobák, étkezők s minden más szükséges felszerelés és berendezés meg van benne. A bennlakás 35—40 leánynak van készítve, 2—3 s legfennebb 4 leány alszik egy szobában, egy tanítónővel, akinek külön álló csinos fülkéje van.

A felügyelet rendkívül pontos és lelkiismeretes. A fegyelem oly erős, hogy mi alig tudjuk elképzelni. Ott egy perc késés oly nagy hiba, mint nálunk egy óra igazolatlan elmúasztása. Az angolnak az idő iránt oly finom érzéke van, hogy ha valaki találkoztát ad valamely percre, éppen akkor érkezik meg, amikor a percet üti, mert előbb menni nem illik, később érkezni nem szabad.

Ebből az is látszik, hogy nagyon megbízhatók. A nagy Londonban sokat kell kérdezősködni az utcákért. Az igazi angol ember szaván oly bizonyosra ellehet indulni, mintha magunk már előre tisztában volnánk a dologgal.

A testedzésre páratlanul nagy gondot fordítanak, A kiszabott nagy séták mellett többféle mozgásra van alkalmuk a játékokkal. Meg is látszik a tanulókon, mert megedződnek,

A tanítás egészen új rendszerű. Az alább közölt levél igazolja. Nagy figyelmet fordítanak arra, hogy a tanuló a felelésben ne mondhasson egyebet, mint amit tud, vagyis megtanúlt. Rendszeresen írásban adják be. A Channing Hause képét bemutatjuk

s fölhívjuk a leánygyermekes szülőket, hogy készítsék leányaikat egy évre Londonba.

A jövő évre szóló pályázatot januárban kihirdetik. Reméljük lesz pályázó.

Levél a Channing Houseból.

Ezt a levelet a szerkesztő kapta, de nem *mint szerkesztő*, hanem mint apa. Minthogy olyan dolgok vannak benne a londoni leányiskolai tanításról, amiket nemcsak azoknak kell tudni, akik oda készülnek, hanem a szülőknek is, de amellett mindenkit érdekelhet, a szerkesztő átadja a »Nők Világának« minden változtatás nélkül. Ahol némi tájékozás szükséges jegyzetben megadtuk, különben a t. olvasó tekintse annak a mi, bízalmas magánlevélnek.

Az itteni tanítás egész más és így én mindent leírok, hogy legyen fogalma róla s ez okból már ma kedden megkezdem, hogy legyen időm mindent részletesen tudatni.

A tanítás 9 óra 20 perckor kezdődik, ezt megelőzőleg ima van, az összes osztályoknak együtt. Miss Talbot¹ olvas a bibliából és imádkozunk. Dél előtt vannak csak órák és pedig 9²⁰, 10, 11, 11⁴⁵, 12²⁰. S így egy tárgyra kevés idő jut, de mégis sokat végezzünk.

A *számtant* úgy tanítják, mint nálunk (persze az mindenütt egyforma.) De a növendékek sohasem írnak a táblára, csak a tanítónő. Feladnak egy pár példát házi dolgozatnak és ugyanazokat kidolgozza a kisasszony a következő órán. Néha megórán kell fejben számolni. A kisasszony mond egy példát azt ki kell számítani fejben és az eredményt leírni. A kisasszony felolvassa a végén, hogy mi a helyes eredmény és kinek ahány volt annyi jegyet kap.

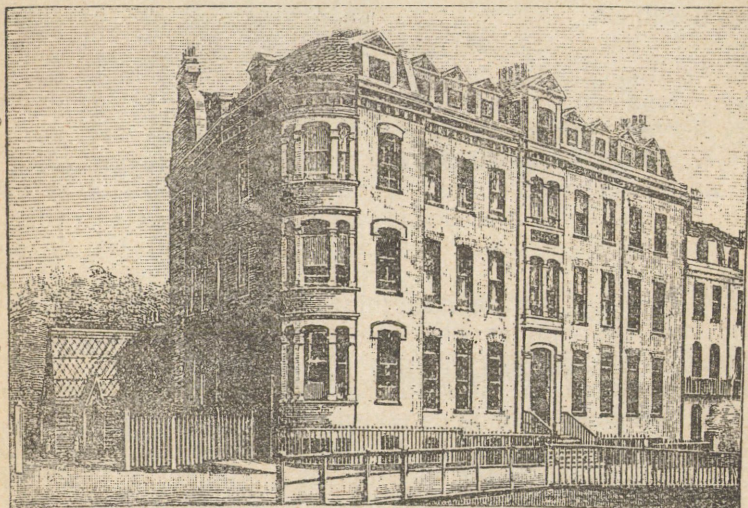
A *földrajzot* nagyon jól tanítják. Mondjuk, hogy Délamerika hegyeiről tanulunk. A növendékek megkeresik saját mappájukon a hegyeket és jelentkeznek. Ha jó, a kisasszony felírja a táblára és beszél róla. Következő órán felhagyja, hogy írjunk arról a hegyről a melyikről beszélt. A hoinapi földrajz órára fel volt hagyva, kikeresni Délamerika összes városait és hogy milyen államban vannak. Rendesen írásban felelünk, de azért néha kérdeznek is az órán.

A *növénytant* nehezen tanítják. A kisasszony egy növényt magyaráz el, kiadja és nekünk azt a következő órára le kell rajzolni minden állásban és leírni azt amit tudunk róla.

¹ Miss Talbot az intézet igazgatója. A londoni egyetemet végezte és ott kiténtetésben részesült. Az első doktorátust (B. A.) megszerezte.

A *történelemre* ugyanazt mondhatom amit a földrajzra, azzal a különbséggel, hogy a mappát nem nézzük. Azonkívül van a *Scripture* (Biblia) mit nálunk azt hiszem nem ismernek. Miss Talbot olvas a bibliából egy történetet és azt kell leírni a következő órára.

Az osztályozás nagyon különös. A 10-es a legjobb. Mindig megmondják felelés után, hogy hányast kaptunk. A hét végén összeadják a jegyeket és ha sok jegye van valakinek akkor *excellentet* kap. Minden hétfőn reggel ima után az igazgatónő kiolvassa a legjobbakat minden osztályból és akinek nagyon sok excellentje volt (X.) így jelölik), az érmet kap. Képzelve drága apám az első héten kiolvastak és a másodikon már érmet

Channing-House iskola.

kaptam. Miss Talbot azt mondta, hogy írjam meg haza, hogy érmet kaptam, mert nem könnyű azt megszerezni.

Miss Hawkins azt mondta, hogy nagyon szép jelleme a magyar leányoknak, hogy mind olyan jó tanulók.

7 osztály van. 1., 2., 3., 4. b) 4. a) 5., 6.

4b) sokkal könnyebb, mint a 4a). Úgyszólván nálunk a 5-iknek felel meg. Minden osztályban van egy form captain, aki jegyet ad, ha valamit nem hoznak az órára, vagy helytelenül viselkednek. Akinek 3 jegye van az nagyon rossz markot kap. Szinte elfelejtettem megírni, hogy minden hétfőn értesítőt kapunk, amit másnap vissza kell adni.

Nekem az első héten 7—x volt és a másodikon 10. Az érmet is szintén vissza kell adni, de csak a hét végén. Szombaton nincsenek órák, hanem reggel Miss Talbot tart magyarázatot a New Theology²-ből. Csak a legnagyobb leányok mennek oda és zsoltárokat énekelnek. Vasárnap reggel otthon is van ima és azután megyünk a templomba. Este concert² van és zsoltárokat énekelünk.

Boros Irén.

Soha se feledd.

A Channing-House alapítója Sharpe Matilda kisasszony nemcsak nemes szívű adakozó, hanem tudományos műveltségű író is. Sok nagyon becses könyvet adott ki. Egyiknek a címe: Soha se feledd, hogy az élet útjain sokat várnak tőled. E könyvből most készül a 24 ik kiadás. Az előszót ide nyomtatjuk s abból meglátjuk, hogy csupa okos, bölcs, hasznos és nemes tanácsok vannak benne:

Ez a kis könyv tanítja:

Jó szándékod legyen, javíts életeden
 A szíveket keresd, Istent, hazád szeresd,
 S bárha sorsod kemény, el nem hagy a remény.
 Szerény, szelíd, becsületes, erős szív,
 Udvarias, művelt beszéd, mindig hív.
 Jó gondolat, rokonszenv, kegyesség, gyöngéd érzés,
 Művész, író, festő, szónok próféta munkája,
 Boldogság, egészség, önzetlenség, hitjavítás,
 Mind a rosszat üldözi, a jót támogatja,
 Hogy boldogok legyünk Isten akaratja.

A karácsonyfa.

»Mikor pedig született volna Jézus Bethlehemben, Herodes király idejében, ime napkelet felől jövének Jeruzsálembe bölcsek és mondának: Hol vagyon a zsidóknak királya, aki született? mert láttuk az ő csillagát napkeleten és jöttünk, hogy neki tisztességet tegyünk. Herodes ezeket hallván, igen megharaguvék s a papi fejedelmekkel tanácskozáván, ezek véleménye alapján Bethlehembe utasítá a keleti bölcseket. Elmenvén oda, — úgymond — szorgalmasan kutassátok a gyermeket s ha megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek és tisztességet

² Egy londoni pap Campbell írta. Az év elején jelent meg és nagyon sok szóra adott alkalmat.

tegyek neki. Ezek Herodes beszédét hallván, útnak indultak és ime a csillag előttük megyen és megáll a hely felett, a hol a gyermek vala. Bemenvén a házba, megtalálták a gyermeket és leborulva tisztességet tesznek neki és adának drága ajándékokat, aranyat, tömjént és mirhát. És Istentől álomban megintetvén, hogy Herodeshez vissza ne mennének, mert rossz szándékkal van a gyermek iránt, — más úton tértek vissza hazájukba.« (Máthé II, 1—12.)

»Hozának elébe kis gyermekeket, hogy illetné azokat; a tanítványok pedig feddik vala azokat, akik a gyermekeket hozzák vala. Melyet mikor látott volna Jézus, megbaraguvék és monda nekik: Engedjétek, hogy jöjjenek hozzám a kis gyermekek és meg ne tiltsátok őket, mert ilyeneké az Istennek országa. Bizony mondom nektek, ha valaki úgy nem veszi az Istennek országát, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem megyen oda be. És mikor azokat ölébe vette volna, kezeit rájuk tevén, megáldotta őket.« (Márk X. 13—16.)

Ezek szerint a Jézus, kis gyermek korában maga is ajándékot kapott a keleti bölcsektől és szerette a kis gyermekeket. A néplélek helyes érzéke e két mozzanatot a gyermekek lelki épülésére óhajtván fordítani, a kis gyermekek megajándékozását a Jézus nevével hozta összefüggésbe. Ő küldi. Jézus ma is szereti a jó gyermekeket, azért küld nekik ajándékot. Így tüntetve föl a dolgot, kétféle morális célt is szolgálunk: a gyermek egyfelől az ajándék reményében igyekszik jó és engedelmes lenni, másfelől a vett ajándék a Jézus iránti hála, tisztelet és szeretet érzelmeit kelti föl szívében.

Hogy az ajándék hatásosabb legyen, bizonyos külső formáságokról kellett gondoskodni, melyek a gyermek kedélyét gyönyörködtetik, örömét fokozzák. Így jött szokásba a földíszített és a meggyújtott sok apró gyertya fényétől csillogó *karácsonyfa*, melyre az ajándékok vannak elhelyezve. Ime a karácsonyfa történeti alapja, értelme és jelentősége!

A díszítés az emberek ízlése és anyagi tehetsége szerint különböző. Díszítésre leginkább színes papírszalagból készített lánczot, arany és ezüst szalagokat használnak, melyeket a papirkereskedésben néhány fillérért mindenki beszerezhet. Az ágakra aggatják az arany- és ezüstlemezzel bevont diót, almát, cukrot, süteményeket, lovat, kardot, sípot, babát és mindenféle játékszert. Ha most az ágakra erősített kis gyertyákat meggyújtják, a karácsonyfa egy csillogó, elragadó tündéri képet nyújt, melyel a kis gyermek nem tud eltelni, de nem is tud elfelejteni.

A gyermekek ugrálnak, tapsolnak örömben, körüljárják a fát, gyönyörködnek benne minden oldalról; némelyiknek eláll

szeme-szája a bámulattól, nem tud szóhoz jutni, nem talál kifejezést a lelkében hirtelen keletkezett örömmérséknek.

Kimondhatlan nagy öröm ez a zsenge gyermeknek s hatását soha sem téveszti el az ő romlatlan lelkére nézve; de öröm azt nézni a felnőtteknek is. Persze, hogy később, a mint a gyermek értelme fejlődik, rájön ki az anygaj, de ennek nincsen semmi káros következménye; a gyermek akkor úgy gondolkodik, hogy jó szülői ilyenformán akartak neki meglepetést, örömet okozni.

Némelyek annyira viszik a karácsonyfa kultuszát, hogyha nincs is gyermek a háznál, akkor is formális karácsonyfát állítanak és az ágaira aggatják vagy a talapzatára helyezik az egymásnak szánt karácsonyi ajándékokat. Ebben már nincsen észszerűség, mert nincs meg a karácsonyfának nimbusza, nincs meg az a titokzatos hátttere, amit a gyermek hisz.

A karácsonyfa csak a kis gyermekek kedélyvilágát tölti el igaz és őszinte örömmel.

Faluvégi Áron.

Mese az ibolyacsokorról.

(Az életből.)

Irta: **Ida néni Gézának.**

Magas hó feküdt a gyümölcsös kertben és nagy hidegek jártak. Az emberek szívesen benn ültek a meleg szobában. De nem úgy a kis anygalkák. Ők nem fáznak, nem dideregnek, mert mindegyiknek oly meleg a szíve a szeretettől, hogy áthatja annak kisugárzó melege egész testüket. Fehér ingecskéjükben végig röptek a kerten, egyik jobbra, a másik balra, mintha táncot jártak volna. Kezükből egy kosár, abból szórtak valami magot. Vajjon mi lehet az? — Majd meglátod fiacskám, csak egy kis türelem. — Tehát szórták, vetették a magokat és a szél segített munkájukban.

A következő nap három gyermek futott a kertbe. Észre sem vették az elsórt magot, sőt csizmájukkal betaposták a hóba. A magocskák pedig így szóltak egymáshoz: ha jön a szép tavasz, akkor kihajtunk és szép virágokkal beszórjuk a fűvet. Hogy fognak a gyermekek örülni! — Hát te milyen színű virágot hozol? Én lila színűt. — Én is, én is, szóltak a többiek. — Én meg hófehéret, mondotta egy kis fekete mag. — Oh!

soha se hengegj a fehér színeddel, szólott egyikük. Nem leszel az egyedüli. Leszünk elegen fehérék. — Így susogtak a magocskák. Azután vártak, vártak soká. Fejük fölött a vastag hólepel, lábuk alatt a sötét föld. De megjött a nap, melyben elolvadt a hideg burkolat és a földre süttött a meleg nap. De ekkor már zöldült a fű, ibolyalevelek dugták ki fejüket. És még egy kis idő és kinyílt az első ibolya, követte a másik, harmadik. Fehér és kék keverve lepte el a pázsitot. Napról-napra többen lettek, míg a kertben nem volt az a kis hely, melyen nem látszott volna a tavaszhozta kedves virág.

Föl is jöttek a gyermekek a kertbe egy nénivel együtt. De csak ketten szaladtak és ujjongtak a sok virág láttára. — Hol van a legnagyobb? Kérdezték a virágok és oly értelmesen bámultak a nénire, — aki nem volt más, mint Ida néni — hogy arcukba nézve, megértettem kérdésüket. — Ugy-e azt a kis fiút keresitek, a sűrű bozontos hajjal és nagy szemével, aki a télen gyakran rajtatok taposott? Az senki más, mint a kis Géza, ő pedig Kolozsvárt van Papájánál és Mamájánál. — Oh! be kár, hogy nem láthat engem, szólott az ibolya, éppen csak neki akartam virulni. — Én azért vagyok oly illatos, — szólott egy másik — hogy gyönyörködjék illatomban. — Én meg fehér köntöst öltöttem. Biztos vagyok, hogy Géza azt szereti legjobban. — Azzal elhallgatott az ibolyasereg és szomoruan lehorgasztotta fejét. — Oh! ne búsuljatok ti, a szép tavasz kedves gyermekei, elküldlek én Gézához. Nem telik bele több egy napnál és ott lesztek ágya mellett és úgy fog nektek örülni, hogy nyomban meggyógyul. De egy áldozatot kell érte hoznotok. Ha szeretitek őt, aki annyira szereti a kis ibolyákat, úgy meghozzatok ezt az áldozatot. Le kell, hogy szakítsalak és soha többé nem jösztok ide vissza a születéshelyetekre. Aki erre kész, az bölintson egy »igent« a fejével.

Az idő csöndes s mégis mintha valami szél végig fújtt volna a kerten oly egyhangulag szólott a válasz. Minden ibolya, a fehérék úgy, mint a lilák Gézához akartak utazni.

Ugy aztán Anna néni, Ida néni és Évi, Gabi szedtek egy egész délelőtt. Évi, Gabi körül vették csokrukat zöld levelekkel, hogy tudják, melyiket szedték ők. Az ibolyák behunyták szemüket és csak akkor nyitják ki, mikor Géza felbontja az Ida néni küldte kosarat.

Pá! Évi, Gabi, Ida néni és Anna néni csókoltatnak és arra kéri a jó Istent, hogy mielőbb közöttük légy ismét.

Egy nagynéni tanácsai házasulni készülő öcscséhez.

Hébe-korba hallottuk egy jól ismert nagynéne bölcs tanácsait, de nem nagyon sokra voltunk velük. Nemrégiben megtaláltuk írásban is. Úgy látszik, hogy a kedves öcsnek a zsebébe juttatta, hogy az majd tovább adja s így eljusson mindenkihez. Hozzánk is eljutott, s mi már még többekhez eljuttatjuk, mert hát okos ember mindenből tud tanulni.

A jó tanácsok így szólnak:

Édes öcsém, azt tanácsolom neked, hogy soha se végy nőül olyan leányt:

aki rest, aki szeret flirtelni;

aki nem tud uralkodni az indulatain;

aki nem szereti az állatokat s a kis gyermekeket;

aki nem mond igazat, s aki nem hű a barátjaihoz;

aki nem jár tiszta és csinos ruhában;

aki nagyképüsködik, szivarozik és mindenről kicsinylőleg beszél;

aki magánál nagyobb, vagy szebb embert nem ismer;

akinek legfőbb örömet az öltözködés és a multság nyújt;

akiben nincsen kezűgyesség s a pénzt nem tudja megbecsülni;

aki nem túri, hogy előtte mást dicsérjenek;

aki többet törődik azzal, hogy az öltözetét szépnek lássák, minthogy a becsületéről rosszat ne mondhassanak;

aki megtúri, hogy az anyja szegényes, rongyos ruházatban járjon, de megköveteli, hogy neki selyem köntöse s divatos kalapja legyen;

aki nem szeret imádkozni s nem tud elolvasni egy okos jó könyvet, ellenben órákat tölt egy-egy sikamlós természetű regény mellett;

aki nem becsüli meg a hazait s aki nem tud áldozni a jótékony intézményekre.

A nagynéni utolsó szavai ezek voltak: Hanem édes öcsém, még azt is tanácslom, hogy olyan leányt se végy el, akit otthon, egyszerű házi öltözetében nem láttál.

Tartalom: A magyar nőkhöz. *B. Gy.* — A csetneki csipkéről. — A bájos nő. — A Channing leányiskola Londonban, (képpel.) — Levél a Channing-Houseból. *Boros Irén* — A karácsonyfa. *Faluvégi Aron.* — Mese az ibolya csokorról. (Elbeszélés.) *Ida néni Gézának.* — Egy nagynéni tanácsai házasulni készülő öcscséhez.

A „NŐK VILÁGA“

1907. évi folyamának tartalma.

	Oldal
„Házi tanácsadó“ és „Hazai ipar“. F. Gy. I.	1
A nő a XX-ik százban. Boros György	3
Felelet egy viszhangra. Perczelné Kozma Flóra	6
Hejha én még egyszer fiatal lehetnék. Székely Jenő	9
Szerencsétlen új év éjszakája. M. Majay Berta.....	14
A tulipán. Raffay Irma.....	17
Természet és költészet Szántó Jolán.	18
A keleti nők. Ford. Varga Dénes.....	25
Jelentés a mentő szeretet munkájáról.....	29
Munkakereső nők „Otthona“. Dessewffy Emma	30
Két nemeslelkű angol nő. Pákey Márta	33
Az ima. M. Májay Berta	39
Valami a nőknek a szavazatjogért folytatott küzdelméről Angliában. Butyka Vilma	39
A nők munkája az egyházban. Kiss Sándor	41
Az unitarizmus missziója. Stone W. György.....	47
Imádság. B. Gy.	50
A vallásszeretetről. Kovács Sándorné	50
Levél Hollandiából. Van Eck Dorothea	54
Levél Angliából. Pünkösty Mariska	56
Amerika felé. Ibolyka	58
Különfélék	15, 32, 47, 60

